

Arrest

nr. 231 062 van 10 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gentsesteenweg 1206
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2019 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor verzoekers van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2019 weigerde de bevoegde gemachtigde het visum aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

« Madame/Monsieur Y.C.T.S.O.

[X] Le/L'AMBASSADE DE BELGIQUE A ABUJA

[...]
a/ont

[X] examiné votre demande de visa ;
[...]

[X] Le visa a été refusé

La présente décision est motivée par la (les) raison(s) suivante(s) :

1. [...]
2. [X] l'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés
3. [...]
4. [...]
5. [...]
6. [...]
7. [...]
8. [...]
9. [X] votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie
10. [...]
11. [...]

[...]

Motivatie !

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Aangezien betrokkene recent een weigering tot afgifte van een visum kort verblijf heeft ontvangen van de Franse bevoegde autoriteiten met een familiale reismotivatie, is er twijfel omtrent de verklaarde reismotivatie en verklaarde reisbestemming van deze reis.

- Ontbreken officieel bewijs familieband .

- De visumaanvraag werd niet ingediend bij de bevoegde diplomatieke post. Betrokkene woont niet in Nigeria en dient bijgevolg zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Franse Ambassade te Benin.

- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene verklaart zelfstandige te zijn maar toont niet aan de hand van een bankhistoriek aan dat hij beschikt over een voldoende en regelmatig inkomen uit zijn professionele activiteit. Hierdoor is de beroepsactiviteit en de financiële band met het land van origine onvoldoende bewezen. Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine. Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, §3, derde lid. [...]"

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

« La décision attaquée rejette la demande du visa du requérant aux motifs que « l'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés » et que sa volonté « de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie ».

La décision ajoute que :

*« * Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Aangezien betrokkene recent een weigering tot afgifte van een visum kort verblijf heeft opvangen van de Franse reismotivatie en verklaarde reisbestemming van deze reis.*

** Ontbreken officieel bewijs familieband.*

** De visumaanvraag werd niet ingediend bij de bevoegde diplomatieke post.*

Betrokkene woont niet in Nigeria en dient bijgevolg zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Franse Ambassade te Bénin.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene verklaart zelfstandige te zijn maar toont niet aan de hand van een bankhistoriek aan dat hij beschikt over een voldoende en regelmatig inkomen uit zijn professionele activiteit. Hierdoor is de beroepsactiviteit en de financiële band met het land van origine onvoldoende bewezen.

Betrokkene toont niet aan the beschikken over eigendom ik het land van origine. Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine ». Premièrement, l'objet et les conditions du séjour du requérant ne peuvent être ignorées par la partie adverse dans la mesure où le requérant a précisé, à cette dernière, que son voyage en Belgique aurait pour objet de rendre visite à son oncle et qu'il logerait dès lors chez ce dernier pendant la durée totale de son séjour. La partie adverse dit cependant avoir des doutes quant à la réalité de cet objet dans la mesure où une précédente demande de visa ayant un objet identique, introduite par le requérant auprès de l'Ambassade de France, lui a été refusée. Dans la mesure où l'oncle du requérant est domicilié en Belgique, bien qu'il soit de nationalité française, il doit être admis que le refus des autorités françaises repose essentiellement sur fait que le but du requérant étant de rejoindre son oncle en Belgique et que c'est celui-ci qui était son garant, la demande de visa devait être introduite devant l'Ambassade de Belgique et non celle de France. Cet élément ne peut à l'évidence être retenu dans la motivation du refus de visa pris par les autorités belges. Deuxièmement, les directives reçues par le requérant précédant l'introduction de sa demande ne mentionnaient pas que la réalité du lien familial avec son oncle devait être prouvée. Le principe de bonne gouvernance impliquerait que la partie adverse demande au requérant d'établir ce lien de filiation. Depuis la notification de la décision attaquée, des démarches ont été entreprises par lui en vue de se procurer les documents officiels permettant d'établir ce lien, ce qu'il aurait fait à première demande. Troisièmement, la décision attaquée dispose que la demande de visa du requérant n'a pas été introduite auprès du poste diplomatique compétent pour se prononcer sur pareille demande. La demande aurait dû, selon la partie adverse, être introduite auprès de l'Ambassade de France au Bénin et non auprès de l'Ambassade de Belgique au Nigeria. Il semble évident que si tel était le cas, les services de l'Ambassade de Belgique au Nigéria auraient, sans le moindre doute, informés le requérant du lieu d'introduction et n'aurait pas accepté un tel dossier, excipant simplement de leur incompétence ratione loci. En soutenant pareille affirmation, la partie adverse semble méconnaître que si, suite au défaut de l'Ambassade belge au Bénin de délivrer des visas, un accord fut établi pour que les ressortissants béninois introduisent leur demande de visa de court séjour pour accéder au territoire belge auprès de l'Ambassade de France au Bénin, cet accord n'a pas été respecté. En raison de ce non respect, les ressortissants béninois n'ont d'autre alternative que d'introduire leur demande auprès de l'Ambassade de Belgique au Nigéria, conséquemment reconnue comme étant compétente pour se prononcer sur pareilles demandes¹. Dès lors, en avançant que l'Ambassade de Belgique au Nigéria n'est pas compétente pour se prononcer sur les demandes de visa introduites par les ressortissants du Bénin, la partie adverse commet une erreur d'appréciation manifeste. Quatrièmement, la décision attaquée avance que l'intention du requérant de quitter le territoire belge avant la date d'expiration de son visa n'est pas établie. A cet égard, le Conseil du Contentieux des Etrangers soutient que « En vertu de cette condition, le Conseil estime qu'il appartenait à la requérante de fournir à la partie défenderesse, notamment, des informations lui permettant d'apprécier ladite condition, aux fins de garantir son retour dans son pays d'origine à l'issue de son court séjour sur le territoire du Royaume.

Le Conseil observe encore que la requérante aurait pu satisfaire à cette condition, notamment et, le cas échéant, par la production de la preuve qu'elle exerce, dans son pays d'origine, une activité lucrative légale lui assurant des revenus réguliers et suffisants »². 1 <https://benin.diplomatie.belgium.be/fr>. 2 Arrêt CCE n°88 318 du 27 septembre 2012. En l'espèce, le requérant est propriétaire d'un commerce au Bénin depuis mars 2012. Il a, dans ce commerce, investi toutes ses économies et ses efforts, de sorte que les activités de ce commerce lui procurent aujourd'hui des ressources financières suffisantes et stables. Toute sa famille proche vit au Bénin : ses deux parents et ses frères et sœurs. Comme précisé aux autorités de l'Ambassade de Belgique, son séjour en Belgique doit être qualifié de touristique puisque celui-ci a pour unique objet de rendre visite à son oncle pendant une courte durée. L'engagement de prise en charge récemment souscrit par l'oncle du requérant reprend bien, de plus, que la visite de son neveu ne s'étendra pas au delà de 14 jours. Au regard de ces circonstances, il doit être admis que le requérant n'a aucune intention de demeurer sur le territoire belge au delà de la date d'expiration de son visa. En soutenant le contraire, la décision attaquée est entachée d'une erreur d'appréciation manifeste. Cinquièmement, la décision attaquée rejette en partie la demande du requérant au motif que ce dernier n'est jamais entré dans l'espace Schengen. Le requérant voit cependant mal en quoi cette circonstance constitue un motif de refus valable pour rendre une visite de courte durée à son oncle en Belgique. Son incompréhension est d'autant plus grande que la Cour de Justice de l'Union européenne a rappelé, dans un arrêt n° 84/12 du 19 décembre 2013 («Koushkaki c. RFA»), que les Etats membres ne peuvent refuser de délivrer des mandats Schengen de courte durée pour des motifs autres que ceux énumérés à l'article 32 du règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil, du 13 juillet 2009, établissant un Code communautaire des visas, et ce, parce qu'une solution différente permettrait à un Etat d'ajouter unilatéralement à cette liste un motif qui n'y figure pas et reviendrait à « admettre des divergences entre les Etats membres de nature à ruiner la cohérence de l'ensemble (pt: 46) et à affecter les droits de demandeurs ainsi soumis à une forme de loterie peu compatible avec les exigences de sécurité juridique inhérente à une Union de droit ». Dès lors en refusant de faire droit à la demande du requérant notamment en raison du fait que ce dernier n'est précédemment pas entré dans l'espace Schengen, la partie adverse commet une erreur d'appréciation manifeste. Sixièmement, la décision attaquée soutient que l'activité professionnelle et le lien financier avec le pays d'origine sont insuffisamment prouvés.³ <http://www.gdr-elsi.eu/2013/12/22/immigration/visas-schengen-quand-la-cour-precise-lesconditions-dans-lesquelles-un-etat-peut-refuser-leur-octroi/>; <http://www.gdr-elsi.eu/wpcontent/uploads/2013/12/CJUE-19-d%C3%A9cembre-2013-Koushkaki-c.-RF-A-C-8412.pdf>. Comme précédemment souligné, le requérant est propriétaire de son propre commerce au Bénin et les activités de ce commerce sont telles qu'elles lui procurent des ressources financières suffisantes et stables. Le requérant joint au présent recours, l'extrait de ses relevés de compte du 8 août 2018 au 9 avril 2019, l'extrait de commerce ainsi que sa carte professionnelle de commerçant. Tous ces éléments auraient pu lui être demandés dans le cadre d'une analyse minutieuse et prudente de la requête introduite. Au regard de ces éléments, il doit être admis que l'activité professionnelle et le lien financier avec le pays d'origine sont suffisamment prouvés et qu'en soutenant le contraire, la partie adverse commet une erreur d'appréciation manifeste. Pour ces raisons, il doit être admis que l'objet et les conditions du séjour envisagé sont justifiés à suffisance et que la volonté du requérant de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa est établie."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"L'article 3bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que « Sans préjudice d'autres dispositions de la présente loi, la preuve des moyens de subsistance suffisants peut être apportée par la production d'une attestation de prise en charge, dans laquelle une personne physique qui dispose de ressources suffisantes et qui possède la nationalité belge ou qui est autorisée ou admise à séjourner en Belgique pour une durée illimitée, s'engage à l'égard de l'étranger, de l'Etat belge et de tout centre public d'aide sociale compétent, à prendre en charge pendant un délai de deux ans les soins de santé, les frais de séjour et de rapatriement de l'étranger. La personne qui a signé l'engagement de prise en charge est, avec l'étranger, solidairement responsable du paiement des frais de soins de santé, de séjour et de rapatriement de ce dernier. Le bourgmestre de la commune dans le registre de la population ou des étrangers de laquelle la personne qui a signé l'engagement de prise en charge est inscrite, ou son délégué, est tenu de légaliser la signature apposée au bas de l'engagement de prise en charge, si les conditions de l'authentification de la signature sont remplies. Le bourgmestre ou son délégué peut indiquer, dans un avis adressé au Ministre ou à son délégué, si la personne qui a signé l'engagement

de prise en charge dispose de ressources suffisantes. Cet avis n'est pas contraignant. [Le Roi, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, peut préciser ou compléter les règles applicables à l'engagement de prise en charge dont notamment : 1° les modalités de la récupération des sommes à charge de la personne qui a souscrit

l'engagement;

2° les conditions que doit remplir la personne qui souscrit l'engagement de prise en charge et les modalités de preuve de ces conditions;

3° les cas dans lesquels la personne qui a souscrit l'engagement de prise en charge est déchargée de sa responsabilité anticipativement;

4° les cas dans lesquels et les conditions auxquelles la validité de l'engagement de prise en charge est subordonnée à l'obligation de verser une somme auprès de la Caisse des dépôts et consignations ou de fournir une garantie bancaire »

En l'espèce, un engagement de prise en charge est souscrit par l'oncle du requérant, Monsieur (...), le 10 avril 2019 auprès de la commune de Namur. Monsieur (...), de nationalité française, est domicilié (...) à 5000 Namur depuis le 10 avril 2018. Son domicile consiste en un studio où il vit seul et dont la disposition est telle qu'il sera en mesure d'accueillir son neveu pendant la durée de son court séjour en Belgique. L'engagement en question précise que la durée de séjour est de 14 jours, ces derniers prenant place entre avril et juin, et que l'adresse d'hébergement est rue notre dame 47 à 5000 Namur, autrement dit l'adresse du domicile de Monsieur A. Par la souscription de pareil engagement, il doit être admis que Monsieur A. dispose des ressources suffisantes pour assumer l'ensemble des frais de séjour de son neveu. Par ailleurs, l'activité du requérant au Bénin est telle qu'il doit être admis que le requérant ne rencontrera aucune difficulté pour assumer lui-même ces frais. Pareille affirmation est soutenue par l'extrait de ses relevés de compte. Dès lors la décision attaquée en ce qu'elle rejette la demande de visa du requérant sans prendre en considération l'engagement de prise en charge souscrite par son oncle, Monsieur A, à son profit viole l'article 3bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. »

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van goed bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "le principe général de gestion consciente".

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Les principes généraux de bonne administration, de préparation avec soin des décisions administratives et de gestion consciente commandent que chaque demande formulée de la part d'un administré en matière de séjour soit traitée par les autorités administratives compétentes de manière consciencieuse, en ayant égard à l'ensemble des circonstances entourant la cause litigieuse et s'abstenant de recourir à des raisonnements stéréotypés. En l'espèce, le requérant est titulaire d'un baccalauréat de l'enseignement du second degré. Il est également détenteur d'un brevet de technicien supérieur (BTS). Ces qualifications lui ont permis d'ouvrir son propre commerce au Bénin. Est jointe au présent recours une copie de sa carte professionnelle de commerçant. Son activité professionnelle est telle qu'il dispose de revenus suffisants lui permettant de pleinement assumer les frais relatifs à son séjour de court durée en Belgique. Des copies du billet d'avion et du contrat d'assurance de voyage contracté par lui sont jointes au présent recours. Ceci, ajouté à l'engagement de prise en charge souscrite à son profit par son oncle, doit pousser à admettre que le requérant ne constituera en aucun cas une charge financière pour les pouvoirs publics belges du fait de son séjour. Dès lors, en ce qu'elle ne tient pas compte de ces circonstances, la décision attaquée ne tient pas compte de toutes les circonstances propres au cas d'espèce et viole les principes généraux de bonne administration, de préparation avec soin des décisions administratives et de gestion consciente."

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit, hierbij behoort het niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij in de materiële of formele motivering van de beslissing geen interpretatie heeft gegeven aan de feiten die voortvloeit uit een manifeste appreciatiefout.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht of naar een manifeste appreciatiefout gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

In casu heeft de gemachtigde het visum aan verzoeker geweigerd op grond van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

"1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) 1 [in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;] 1

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde kan weigeren het visum toe te kennen op verschillende gronden, zoals onder meer indien op rechtmatige wijze wordt vastgesteld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond door de aanvrager of indien op rechtmatige wijze wordt vastgesteld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich op de twee voormelde weigeringsgronden heeft gesteund zoals voorzien in artikel 32, lid 1 a, ii en artikel 32, lid 1 b van de Visumcode. Elk van deze weigeringsgronden kan de beslissing schragen. Bijgevolg kan het verzoekschrift enkel tot de nietigverklaring van de beslissing aanleiding geven als verzoeker kan aantonen dat beide gronden niet rechtmatig werden vastgesteld.

De gemachtigde motiveert omtrent het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, dat volgens hem niet kan worden vastgesteld:

- dat verzoeker niet eerder binnen Schengen heeft gereisd
- dat verzoeker verklaart zelfstandige te zijn maar niet aantoon met een bankhistoriek dat hij beschikt over een voldoende regelmatig inkomen uit zijn professionele activiteit. Hieruit leidt de gemachtigde af dat verzoeker zijn financiële band met zijn herkomstland onvoldoende is bewezen.
- dat verzoeker niet heeft aangetoond over eigendom te beschikken in het herkomstland.

Om die cumulatieve redenen is de gemachtigde van oordeel dat verzoeker onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

In het vierde onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat hij eigenaar is van een handelszaak in Benin sedert maart 2012 en dat hij in die handelszaak al zijn spaargeld en inspanningen heeft geïnvesteerd, zodat deze handelszaak hem nu voldoende en stabiele inkomsten verschaft. Verzoeker stelt dat ook zijn hele dichte familie in Benin woont, waaronder zijn beide ouders, broers en zussen. Hij stelt dat zijn verblijf in België zuiver toeristisch is en dat het enig doel erin bestaat zijn nonkel te bezoeken gedurende een korte termijn. Uit de tenlasteneming onderschreven door zijn nonkel blijkt duidelijk dat het gaat om een bezoek van niet meer dan 14 dagen. In die omstandigheden moet aangenomen worden dat verzoeker niet de bedoeling heeft om op Belgisch grondgebied te blijven, langer dan de vervaldatum van zijn visum. Door het tegenovergestelde te stellen, heeft de gemachtigde een manifeste appreciatiefout begaan.

In het vijfde onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat het motief dat hij nooit Schengen is binnen gekomen geen valabel weigeringsmotief kan zijn voor een kort bezoek aan zijn nonkel die in België woont. Hij verwijst hierbij naar het arrest Kouskaki tegen Duitsland waaruit blijkt dat de lidstaten geen visum kort verblijf mogen weigeren om andere redenen dan de redenen die zijn opgesomd in artikel 32 van de visumcode omdat een andere oplossing een lidstaat zou toestaan unilateraal motieven toe te voegen aan de lijst opgenomen in artikel 32 hetgeen zou neekomen op het toestaan van verschillen tussen de lidstaten hetgeen de coherentie zou teniet doen en de rechten van de verzoekers zou aantasten die zouden worden onderworpen aan een soort van loterij hetgeen niet compatibel is met de vereisten van de rechtszekerheid inherent aan de rechtsunie. Door het visum te weigeren onder meer omdat verzoeker niet eerder het Schengengebied is binnen gereisd, begaat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout volgens verzoeker.

In het zesde onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker opnieuw in op het motief dat zijn professionele activiteit en zijn financiële band met het herkomstland onvoldoende zijn aangetoond. Hij herhaalt eigenaar te zijn van een handelszaak die voldoende en stabiele inkomsten voortbrengt. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker uittreksels van zijn rekening van 8 augustus 2018 tot 9 april 2019 alsook zijn beroepskaart als handelaar. Deze zaken hadden hem kunnen gevraagd worden in het kader van een zorgvuldige en voorzichtige analyse van zijn visumaanvraag. In het licht van de voorgelegde elementen moet aangenomen worden dat zijn professionele activiteit en de financiële band met zijn herkomstland voldoende zijn aangetoond en door het tegendeel te stellen heeft de gemachtigde een manifeste appreciatiefout begaan.

De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag het volgende had voorgelegd: een paspoort, een bewijs van tewerkstelling als zelfstandige, een bewijs van persoonlijke bankrekening bij Nsia bank van 9.712.703 XOF, een certificaat van registratie van een zaak, geen bewijs van bankrekening van de zaak ("company bank statement (if applicable): nil"), een tenlasteneming door A.A.T., een attest van familiesamenstelling van de tenlastenemer waaruit blijkt dat hij alleenstaand is, geen bewijs van verwantschap tussen verzoeker en de tenlastenemer, een kopie van de Belgische verblijfskaart van de tenlastenemer, betalingsbewijs en een bewijs van vlucht met Brussels airlines, reisverzekering van 14 december 2018 tot 13 januari 2019.

Het stuk dat verzoeker nu bij zijn verzoekschrift voegt, meer bepaald hetgeen verzoeker omschrijft als "relevés du compte du requérant van 8 augustus 2018 tot 9 april 2019" lag niet voor. De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat geen bankhistoriek voorlag van zijn zelfstandige activiteit, waardoor op het ogenblik van de beslissing niet was aangetoond dat verzoeker beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten uit zijn professionele activiteit in het herkomstland. Verzoeker betwist ook niet dat op het ogenblik van de beslissing geen bewijs voorlag van het beschikken over een eigendom. De Raad dient zich voor zijn beoordeling te plaatsen op het ogenblik van de beslissing (beoordeling ex tunc). Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de gemachtigde op basis van wat hem werd voorgelegd, geen manifeste appreciatiefout heeft begaan door te concluderen dat er onvoldoende garantie werd geboden op een terugkeer naar het land van origine, nu de financiële band met het land van origine onvoldoende is bewezen. Er blijkt evenmin dat verzoeker iets heeft voorgelegd bij de aanvraag om te staven dat hij nog dichte familie heeft in Benin. Hij staat de sociale of familiale band overigens ten overvloede ook niet met een stuk bij het verzoekschrift. Het feit dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft gepreciseerd dat hij zijn oom in België wenst te bezoeken en dat in de tenlasteneming ook is aangegeven dat het enkel gaat om een verblijf van 14 dagen door de tenlastenemer, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De gemachtigde kan ook bij een aanvraag voor een visum met het oog op een toeristisch kort verblijf dit visum weigeren als hij van mening is dat, ondanks het formeel beoogde korte toeristische bezoek, er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

In het zesde onderdeel komt verzoeker terug op het feit dat moet aangenomen worden dat zijn handelszaak voldoende middelen voortbrengt. Hij steunt hiervoor wederom op dat rekeninguittreksel met een overzicht van transacties tussen 8 augustus 2018 en 9 april 2019. De Raad herhaalt echter dat niet blijkt dat dit stuk voorlag op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Het is de Raad eveneens niet duidelijk of dit stuk een bankhistoriek betreft van de zaak van verzoeker.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde hem nog verder bijkomende vragen had moeten stellen in het kader van een zorgvuldig en voorzichtig onderzoek van de aanvraag, volgt de Raad niet. Zoals het Hof van Justitie in zijn arrest C-84/12 van 19 december 2013 Koushkaki t. Bundesrepublik Deutschland, meer bepaald in de paragrafen 71 en 72 heeft bepaald, staat het krachtens artikel 14, lid 1, sub d van de Visumcode *“aan de aanvrager om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, welke twijfel met name kan rijzen door de algemene situatie in het land waarin hij woont of door het bestaan van algemeen bekende migratiestromen tussen dat land en de lidstaten.”* Hetzelfde Hof stelt eveneens in paragraaf 69 dat daartoe de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag moeten verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. En verder stipt het Hof in paragraaf 60 aan dat de bevoegde autoriteiten bij het onderzoek van de visumaanvragen over een ruime beoordelingsmarge beschikken die betrekking heeft op de toepassingsvoorwaarden van onder meer artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Hieruit blijkt dat de bewijslast aangaande het voornemen om tijdig het grondgebied te verlaten duidelijk bij verzoeker ligt en de gemachtigde bij zijn beoordeling van onder andere de sociale en economische situatie van verzoeker een ruime beoordelingsmarge heeft. In casu kon de gemachtigde op zorgvuldige en redelijke wijze, en zonder dat op hem de plicht rustte om bijkomende vragen te stellen, op basis van wat hem was voorgelegd, vaststellen dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten omdat de financiële band met Benin onvoldoende is bewezen. Verzoeker had in het kader van zijn visumaanvraag de mogelijkheid alle volgens hem nuttige documenten voor te leggen. Het staat verzoeker overigens vrij dit in het kader van een nieuwe aanvraag te doen.

In het vijfde onderdeel valt verzoeker over het argument dat hij nooit eerder reisde binnen Schengen en meent hij dat hiermee een onrechtmatige bijkomende weigeringsgrond werd toegevoegd aan artikel 32 van de Visumcode. De Raad volgt verzoeker niet in deze redenering aangezien dit argument van de gemachtigde duidelijk is vermeld om toe te lichten waarom hij van oordeel is dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld, hetgeen een toegelaten weigeringsgrond is, voorzien in artikel 32, lid 1, b van de Visumcode. Zoals blijkt uit het door verzoeker zelf aangehaalde arrest Koushkaki, meer bepaald paragraaf 69, kan de gemachtigde hierbij rekening houden met het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten. Het is duidelijk dat de gemachtigde hierop doelde en geen onrechtmatige weigeringsgrond heeft toegevoegd aan artikel 32 van de Visumcode.

De Raad kan niet aannemen dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft begaan in het motief dat het voornemen om het grondgebied te verlaten van de lidstaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Zoals supra gesteld, kan dit op zich reeds volstaan als weigeringsgrond voor het visum. Bijgevolg dient de Raad niet verder in te gaan op hetgeen verzoeker heeft ingebracht tegen het motief dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond, aangezien dit niet tot de nietigverklaring van de beslissing kan leiden.

In het tweede middel acht verzoeker artikel 3bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Hij citeert de bepaling en wijst op de tenlasteneming die zijn nonkel op 10 april 2019 heeft ondertekend. Deze nonkel heeft een studio waar hij alleen woont en die toestaat zijn neef huisvesting te bieden gedurende zijn kort verblijf in België. In die tenlasteneming is bepaald dat het om een verblijf van 14 dagen gaat. Voor een dergelijk engagement moet aangenomen worden dat de tenlastenemer in casu over voldoende financiële middelen beschikt om het geheel van de verblijfskosten van zijn neef te dragen. Bovendien

moet aangenomen worden dat de activiteiten van verzoeker in Benin hem toestaan zelf in te staan voor zijn onderhoud, hetgeen wordt bevestigd door zijn rekeninguittreksels. Nu de gemachtigde de visumaanvraag weigert zonder rekening te houden met de tenlasteneming getekend door zijn oom, heeft de gemachtigde artikel 3bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in geen geval heeft betwist dat de tenlastenemer in casu over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker voor de duur van een kort verblijf ten laste te nemen. Hij heeft evenmin gesteld dat verzoeker zelf niet kan instaan voor zijn onderhoud gedurende dit kort verblijf. De gemachtigde heeft het visum immers niet geweigerd op grond van artikel 32, lid 1, a, iii van de Visumcode dat toelaat een visum te weigeren als de verzoeker *“niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.”*

De kritiek van verzoeker is bijgevolg niet dienstig. Zoals supra gesteld kan het visum geweigerd worden, louter op grond van artikel 32, lid 1, b. Een schending van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan waarbij hij aanstipt dat een administratieve beslissing moet genomen worden rekening houdend met het geheel van omstandigheden eigen aan de zaak en door zich te onthouden van stereotiepe motiveringen.

Verzoeker wijst erop dat hij titularis is van een baccalaureaat van de tweede graad en houder van een brevet van hoger technicus. Die kwalificaties hebben hem toegestaan om zijn eigen zaak in Benin te beginnen. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn beroepskaart als handelaar. Verzoeker herhaalt, zoals aangevoerd in het tweede middel, dat hij dankzij zijn beroepsactiviteit beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de kosten volledig te dragen van zijn kort verblijf in België. Bij het verzoekschrift voegt hij eveneens een kopie van het vliegticket en van de reisverzekering. Deze elementen, samen genomen met de tenlasteneming die in zijn voordeel werd afgesloten door zijn oom, moet aanleiding geven tot de vaststelling dat verzoeker in geen geval een financiële last zal zijn voor de Belgische overheid tijdens zijn verblijf. Nu met al het voorgaande eigen aan de zaak geen rekening is gehouden, is de beslissing op onzorgvuldige en onbehoorlijke wijze genomen.

Ook in dit derde middel gaat verzoeker eraan voorbij dat het visum niet werd geweigerd omdat de gemachtigde van oordeel zou zijn dat verzoeker een financiële last zou betekenen voor de Belgische overheid tijdens zijn kort verblijf. Dienaangaande kan verwezen worden naar hetgeen reeds in de bespreking van het tweede middel werd uiteengezet. De gemachtigde betwist inderdaad dat is aangetoond dat verzoeker beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten voortvloeiend uit de professionele activiteit, maar dit niet in het licht van het kunnen bekostigen van het kort toeristisch bezoek in België, doch wel in het licht van zijn financiële band met Benin die de gemachtigde niet sterk genoeg acht om redelijke twijfel weg te nemen dat hij na het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaten terug zal verlaten. Bovendien verwijst verzoeker opnieuw naar nieuwe stukken bij het verzoekschrift, die niet voorlagen bij de aanvraag om zijn argument te staven, zoals het bewijs dat hij titularis is van een baccalaureaat van de tweede graad en houder van een brevet van hoger technicus, kwalificaties die hem zouden toegestaan hebben om zijn eigen zaak in Benin te beginnen.

Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch dat de beslissing op onbehoorlijke wijze is genomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES